

Egyezés a bűnösség beismeréséről – érvek, ellenérvek

Settlement on Admission of Guilt – Pros and Cons

Vida József

Dr. főosztályvezető ügyész, kabinetfőnök
Legfőbb Ügyészség Kabinet

Absztrakt

Cél: Az egyezés a bűnösség beismeréséről egy viszonylag új jogintézmény a büntetőeljárás jogunkban. A vonatkozó szabályozás hatályba lépése óta még öt év sem telt el, mégis élénken foglalkoztatja a szakma képviselőit az a kérdés, hogy az egyezés jogalkalmazási eredményei igazolják-e a jogalkotói várakozásokat? A tanulmány szerzőjének célja, hogy néhány fontosabb kritikus szakmai észrevételre reflektáljon a saját nézőpontjából.

Módszertan: A szerző kitér a jogintézmény szabályozási előzményére és a háttérben álló jogalkotói szándék bemutatására. Idézi a fontosabb tudományos kutatási eredményeket, s végül a statisztikai mutatók alapján von le következtetést.

Megállapítások: Az egyezés alacsony statisztikai adatai nem adnak teljes képet a jogintézmény megítéléséhez. A szerző álláspontja szerint az nem csupán mennyiségi, hanem minőségi kérdés is. Megállapítható, hogy az egyezségkötésre a gyakorlatban jellemzően az összetett, bonyolult ügyekben kerül sor, melyek anyagi és emberi erőforrása, valamint társadalmi fókusza az átlagot meghaladja.

Érték: A tanulmány egy új oldalról világítja meg az egyezés megítélésének kérdését, így árnyalja azt a kritikát, hogy az egyezés nem váltotta be a hozzá fűzött várakozásokat.

Kulcsszavak: egyezés, tárgyalásról lemondás, beismerés, előkészítő ülés

Abstract

Aim: The settlement on the admission of guilt is a relatively new legal institution in our criminal procedure law. Not even five years have passed since the entry into force of the relevant regulation, however, the representatives of the profession

are still keenly interested in the question of whether the results of the legal application of the agreement justify the legislator's expectations. The author of this study aims to reflect on some significant critical professional observations from his point of view.

Methodology: The author discusses the regulatory history of the legal institution and the legislative intent behind it. It quotes the most important scientific research results. Eventually, it draws conclusions based on statistical indicators.

Findings: The low statistical data of the settlement does not give a complete picture to consider this legal institution. According to the author's point of view, it is not merely a question of quantity but also quality. It can be concluded that, in practice, settlement typically takes place in complex, complicated cases, whose financial and human resources, as well as their social focus, exceed the average.

Value: The study sheds light on the issue of how the settlement is judged from a new angle, therefore shading the criticism that this legal instrument did not fulfil the expectations attached to it.

Keywords: settlement, waiver of trial, pleading guilty, preparatory session

Bevezető gondolatok

A kodifikátor szerencsére nem jós, nem látnok. Nem is orvos, nincs a kezében sebészkes, legfeljebb toll, de ma már jellemzően optikai eger és billentyűzet. Nem laboratóriumban dolgozik, hiszen nem természettudós. Erdei Árpád a kilencvenes évek közepén, az akkori kodifikációs várakozásokat frappánsan összegezte. Gondolatai ma is időszerűek. E szerint nem csekély bölcsességre és talán sok szerencsére van szükség azon cél eléréséhez, hogy a megírandó kódex időtállóan bizonyuljon. *„Jó dolog lenne, ha a jogalkotó a természettudóshoz hasonlóan laboratóriumi körülmények között ellenőrizhetné elméleteinek helyességét. A társadalom azonban általában nem használható kísérletezésre, ezért az elképzelések törvénybe iktatása mindig avval a kockázattal jár, hogy a tévedés hosszabb időre intézményesül. E tény ismételen alátámasztja az újításokkal szemben tanúsítandó óvatosságról korábban írtakat, ám azt is jelzi, hogy amennyiben kísérleti lehetőség van, azt ki kell használni”* (Erdi, 1996).

Nem véletlenül kezdtem gondolataim kifejtését a jövőre vonatkozó dilemmákkal, hiszen úgy tűnik, hogy az egyezség a bűnösség beismeréséről jogintézmény tekintetében most érkezett el az idő arra, hogy a jelent, ami az új jogintézmény bevezetésekor még csak a ködös jövő volt, értékelni lehessen. Persze

az óvatosság ebben az esetben is szükséges, hiszen a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 2018. július 1-jei hatálybalépése óta még öt év sem telt el, ami egy 19. századi törvénykönyv esetében gyerekkor, a mai felgyorsult világban már könnyen lehet, hogy a kódex pubertáskora.

A szakmai fórumokon az egyezség népszerűsége egyre inkább érzékelhető, fogalmazhatnák úgy is: „slágertéma”. Nekem személy szerint kicsit olyan, mint a művészetekben a szerelem tematikája: mindenkit foglalkoztat, és szinte kimeríthetetlen. Békés Ádám egy publikációjában egyenesen a házasság intézményéhez hasonlította az egyezséget, ahol persze a válás lehetősége is benne van a pakliban (Békés, 2017).¹

Figyelembe véve az e témában írt – egyre növekvő számú – tudományos publikációk konklúzióit, valamint a Be. utóéletét vizsgáló szakmai konferenciák tapasztalatait, az a meggyőződés alakult ki bennem, hogy mind a jogalkalmazók körében, mind a tudományos életben igen eltérő e jogintézmény megítélése. Az egyezség kritikája a legtöbb esetben a mennyiségi tényezőkön alapul, azaz, ha megvizsgáljuk a gyakorlat számmutatóit, az könnyen borúlátó következtetések levonására ad alapot.

Egy biztos, a jogintézmény élénk érdeklődést váltott ki, és senkit nem hagy hidegen. Továbbá érdekes az is, hogy a „Charthago delenda est” gondolat a tárgyalásról lemondás jogintézményével ellentétben mégsem merült fel az egyezséggel kapcsolatban, de legalábbis ilyenrel még nem igazán találkoztam.

Az egyezség megosztó jellege kapcsán fontosnak tartom feltenni azt a kérdést: szükség van-e erre a jogintézményre; mennyiségi vagy minőségi alapon kell értékelni a látható eredményeket?

Szabályozási előzmény

Annyi tanulmány, dolgozat foglalkozott már az egyezség szabályozási előzményével, hogy csak vázlatosan utalnék néhány fontos sarokpontra:

A Be. 407. §-hoz fűzött miniszteri indokolás maga fogalmaz úgy, hogy „[a] jogintézmény előzményének a Be. XXVI. Fejezetében szereplő lemondás a tárgyalásról külön eljárás tekinthető, amely azonban a szabályozás többszöri módosítása ellenére sem működik rendeltetésszerűen, ezért a törvény a terhelttel való megegyezés szabályait a bűnösség elismerésére irányuló egyezségként szabályozza újra.” Azaz a legközvetlenebb kapcsolódási pontot a 1998. évi

¹ „[A]z egyezség olyan, mint a jó házasság: egyszerre ketten kellene hozzá, és tekintettel kell lenniük a másíkra, tudniuk kell, hogy mit szeret a másik, ellenkező esetben válás lesz a vége” (Békés, 2017).

XIX. törvény (a továbbiakban: 1998-as Be.) egyik külön eljárása, a tárgyalásról lemondás jogintézménye jelenti, a korábbi szabályozási fordulatokból sok visszaköszön a hatályos rendelkezésekben.

A két jogintézmény elvi alapjai is lényegében azonosak. Ezen elvi alapokat az Alkotmánybíróság vizsgálta, és a 422/B/1999. AB határozatában kimondta, hogy a tárgyalásról lemondás – a tisztességes eljárást biztosító szabályok mellett – alkalmas eszköz arra, hogy társadalmi méretekben is hozzájáruljon az állami büntetőigény észszerű időn belüli elbírálásához, az igazságszolgáltatás megfelelően hatékony működtetéséhez. Azaz – megfelelő garanciák mellett – sem az eljárás gyorsításával, rövidítésével, sem a terhelt beismerésre való ösztönzésével, illetőleg a terhelt tárgyalásról való lemondásával szemben nem vethető fel alkotmányos aggály.

Jól ismert tény, hogy a tárgyalásról lemondás rendkívül csekély számban fordult elő a gyakorlatban², ezért a bevezetése³ nem nevezhető sikertörténetnek.⁴

Érdekes, hogy ezt az álláspontot a szakma, illetőleg a jogalkotó is szinte egyöntetűen osztotta. A szabályozás mögötti jó szándék nem volt vitatható, a jogintézmény működőképessége annál inkább. Ennek okaira nem kívánok kitérni, ezzel számos tanulmány foglalkozott korábban.⁵

Jogalkotói szándék

A jogalkotói szándék feltérképezéséhez érdemes először azokat a koncepcionális alapvetéseket vagy szabályozási elvi tételeket megvizsgálni, amelyek a nagyobb kódexek esetében a kodifikálást megelőzik.⁶ A Be. esetében a Kormány 2015.

2 Polt Péter szerint a tárgyalásról lemondás, mint külön eljárás nem tudott ténylegesen meggyökeresedni a joggyakorlatban, a büntetőeljárások befejezési módjaként betöltött szerepe statisztikailag szinte nem is fejezhető ki (Polt, 2018).

3 Sokáig elképzelhetetlen volt, hogy a külön eljárások között egyáltalán megjelenjen a tárgyalásról lemondás jogintézménye, az eljárást pedig már akkor is egyszerűsíteni és gyorsítani kívánta a jogalkotó. Az 1973. évi I. törvény, majd az azt módosító 1995. évi LXI. törvény komoly változtatásokat vezetett be, azonban csak az 1999. évi CX. törvény iktatta be a lemondás a tárgyalásról. Az 1998. évi XIX. törvényben kezdetek óta szerepel, majd a 2011. évi LXXXIX. törvény, és a 2011. évi CL. törvény, valamint a 2012. évi CCXXIII. törvények által módosításra került a jogintézmény (Szigeti, 2018).

4 Az 1998-as Be. miniszteri indokolása még kiemeli, hogy a „normál” eljárástól eltérő formák (köztük a tárgyalásról lemondás) terjedésében a bíróságok tehermentesítésének szándéka tükröződik. Utóbb ezt a célt azonban a tárgyalásról lemondás nyilvánvalóan nem érte el. Pápai-Tarr Ágnes határozottan fogalmaz, egyenesen „szégyenletes alkalmazási gyakoriságról”, „fantom jogintézményről”, „tárgyalásról lemondás csódjéről” beszél (Pápai-Tarr, 2020).

5 A teljesség igénye nélkül lásd: Herke, 2008; Tóth, 2022; Pápai-Tarr, 2020; Gulyásné & Pápai-Tarr, 2019; Szigeti, 2018.

6 Az 1998-as Be. esetében például ezt a büntetőeljárás törvény koncepciójáról szóló 2002/1994. (I. 17.) Korm. határozat rögzítette.

február 11-én fogadta el az új büntetőeljárás törvény szabályozási elveiről szóló előterjesztést (URL1), amelyben önálló pont (II/4.) szól arról a jogalkotói törekvéstről, hogy a büntetőeljárások eredményesebbé tétele és a sértett sérelmeinek hatékony orvoslása céljából a szabályozás kialakítása során szélesíteni kell azt a lehetőséget, hogy a terhelt a hatóságokkal való együttműködésben érdekelt legyen.

Ezt követően a normaszöveg Preambuluma érdemel figyelmet, amely több olyan elvi alapvetést szabályoz, amely a jogalkotói szándékot közvetíti: ilyen a hatékony és észszerű határidőn belül lefolytatandó eljárás követelménye, és – álláspontom szerint – bizonyos tekintetben az igazság megállapításának igénye is.

A Be. Általános indokolás II. pontjának gyakran idézett fordulata szerint: „*[a]z időszűrés és a pergazdaságosság elveinek megfelelően az európai államok többsége eljutott annak felismerésére, hogy pragmatikus szempontok alapján érdemes eltérően kezelni azokat az ügyeket, amelyekben a terhelt beismer, azokkal az eljárásokkal szemben, amelyekben a tagadó terhelt bűnösségét kell bizonyítani.*”

Mindezeket összegezve megállapíthatjuk, hogy a tárgyalásról lemondással összevetve az új szabályozás mögött is lényegében azonos jogalkotói törekvés húzódik meg, a jogalkotó ezekre az alapokra építve, mégis egy új jogintézményt hozott létre, bízva az új megoldás sikerében.⁷

Beszélhetünk-e vajon sikerekről, vagy csak a jogelőd jogintézmény „újra-címkezése” történt?

Az egyezség bírálata

Természetesen minden eddig felmerült jogos vagy kevésbé jogos kritikára már csak terjedelmi okokból sem lehetséges kimerítően reflektálni, nem is ez a célom. Egyébként sem tisztem megvédeni az egyezséget a bírálatokkal szemben, sokkal inkább néhány lényeges észrevételt szeretnék – az eltérő álláspontok tiszteletben tartása mellett – árnyalni, a saját nézőpontomból.

Az anyagi igazság csorbulása

Az egyezség kérdésének boncolgatását sokan a „kályhától” kezdik, és a konszenzusra épülő, opportunistá jellegű jogintézmény kapcsán fontosnak tartják az érvrendszerüket az anyagi igazság koordinátaíhoz igazítani. Nem véletlen

7 Tóth Mihály szerint a jogalkotó „*hatékony serkentőszert a bíróságot is kötő konkrét (ezáltal garantált) büntetési mértékben vélte megtalálni [...] ha az ügyész és vádlott megállapodik a joghátrány mértékében, a vádlott törvényi garanciát kap arra, hogy tényleg ezt az előzetesen vele közölt és általa is elfogadott szankciót fogják vele szemben kiszabni.*” (Tóth, 2022).

ez, hiszen a kontinentális, vegyes eljárási rendszerünk egyik alapvető tartópillére az anyagi igazság. De, hogy ez kinek mit jelent, meglátásom szerint igen változó. Van, aki ennek szimbolikus jellegét hangsúlyozza, van, aki szerint ennek maradéktalanul meg kell felelni.⁸

Kovács Tamás szerint „[ú]gy tűnik, hogy a kontinentális rendszerű országokban a jogtudósok, a jogalkalmazók többsége, de a laikus közvélemény máig fenntartásokkal viseltet az angolszász vádalkuval szemben, a »kufárszellemű« megoldást saját jogi hagyományaival, jogi kultúrájával szemben testidegennek tartja dacára annak, hogy nem vitatják a klasszikus jogi elveiknek nem mindenben megfelelő, de a tehercsökkentés és hatékonyság növelés szorító szükségessége miatt elkerülhetetlen vádalkuszerű megoldások bevezetését.” Ugyanebben a tanulmányában leszögezi, hogy a büntetőeljárás elsődleges célja az anyagi igazság kiderítése, melyet nem írhat felül semmilyen praktikus vagy célszerűségi szempont sem (Kovács, 2015).

Gulyásné Birinyi Ildikó és Pápai-Tarr Ágnes szerint a tudomány művelői és a jogalkotó évtizedek óta keresik az eljárás gyorsításának azon lehetőségeit, amelyek még a büntetőeljárás klasszikus alapelveinek bizonyos csorbítása mellett is beilleszthetők a nemzeti büntetőeljárásokba, és amelyek jó szolgálatot tehetnek az ügyek észszerű időben történő befejezésében (Gulyásné & Pápai-Tarr, 2019).

Bárándy Gergely és Dávid Ferenc szerint, amennyiben a terhelt megállapodik, gyorsan kikerül az eljárás hatálya alól, megspórolva ezzel kellemetlenséget, időt és költséget, mindez azonban azt eredményezi, hogy kisebb vagy nagyobb számban, de csorbát szenved az igazságosság (Bárándy & Dávid, 2019).

A jogalkotó végül a Be. Általános indokolás I. pontjában írt magyarázatában tisztázta, hogy a Be. meg kívánja őrizni a kontinentális jogrendszeren alapuló magyar eljárásjogi hagyományokat, ám elismerve a bűnözés elleni hatékony fellépés igényeit, az eljárásjogi hagyományoktól el nem távolodó, de a jogi evolúció vívmányait megteremtő korszerűsítést céloz. E körben az anyagi igazságon alapuló büntetőjogi felelősségre vonást az eljárási törvény alapértékének tartja. A megőrzés ugyanakkor nem jelent elzárkózást sem a hibák javításától, sem az olyan, az opportunitás bővítésére irányuló hazai és nemzetközi tendenciáktól, amelyek az eljárások időszerűségét és az igazság kiderítését egyaránt hatékonyan szolgálják.

Márpedig ilyen tendenciák voltak, vannak és egyre inkább lesznek. Gondoljunk csak például az Európa Tanács Miniszteri Bizottságának a büntetőeljárás egyszerűsítéséről szóló R (87) 18. számú Ajánlására (URL2), amely számos

8 Kónya István szerint a Be. -ben az a fordulat, hogy a bíróság, az ügyészség és a nyomozó hatóság „*döntését valóság-hű tényállásra alapozza*”, nem az anyagi igazsághoz eljutás próbálkozását jelenti, hanem annak bekövetkezett, valósággal egyező, kétségbevonhatatlan igazságtartalmát határozza meg fundamentális követelményként (Kónya, 2017).

megoldást vázolt a büntetőeljárás egyszerűsítésére, melyet jelentősége miatt a témával foglalkozó szerzők is gyakran idéznek.

A valóságnak való teljes megfelelést sokan nem tartják lehetségesnek (Márki, 2014), továbbá az Alkotmánybíróság kimondta, hogy az nem is alkotmányos követelmény⁹, ráadásul a strasbourgi Emberi Jogi Bíróság gyakorlata sem követeli meg a tagállamok bíróságaitól, hogy materiálisan igazságos döntéseket hozzanak.

Tóth Mihály szerint a deklarációk és a gyakorlat között nő az árok, sokszor elviekben még mindig ragaszkodunk bizonyos tradicionális dogmatikai alapokhoz, a mindennapokban azonban egyre inkább felülírjuk azokat. *„Hangsúlyozzuk az anyagi igazság elsődlegességét, miközben intézmények sora tesz engedményeket a »konszenzuális« perbeli igazság érvényesülésének.”* (Tóth, 2022).

Jogosnak tartom a felvetést, és alapvetően egyetértek azzal, hogy világosan, kellő nyitottsággal, illetőleg a nemzetközi jogfejlődési folyamatokra is figyelemmel kell jogrendszerünket definiálni. Álláspontom szerint az anyagi igazság eszménye egy, a jogi tradícióknak szerves részét képező „iránytű”, amely irányt mutat az eljárásjoggal kapcsolatba kerülő személyek számára. Nemcsak az idősebb, hanem – meggyőződésem szerint – a fiatal jogász generáció számára is jelentős értéket képvisel, melyet fontosnak tartok megőrizni.

Egyebekben maradéktalanul egyetértek Polt Péterrel abban, hogy *„a hatékony és észszerű időn belül lefolytatott eljárás keretében az egyezség jogintézménye megfelelő egyensúlyt tartva került szabályozásra. Érvényesül benne az anyagi igazság megállapítására való törekvés, valamint minden egyéni szabadságjog, amelyek korlátozására csak szükségszerűen és arányosan kerülhet sor.”* (Polt, 2020). Ráadásul – bizonyos tekintetben – az egyezség az igazság megállapításának igényét is szolgálja akkor, ha ehhez a terhelti beismerésen keresztül vezet az út.¹⁰

A jogalkalmazói gyakorlat kritikája

Két, egymással szervesen összefüggő szakmai észrevételt szeretnék kiemelni a teljesség igénye nélkül.

- Az ügyészségi jogalkalmazói gyakorlat nem minden esetben felel meg az eredeti jogalkotói szándéknak (Tóth, 2022), (Bárándy & Dávid, 2019).

9 Lásd a 9/1992. (I. 30.) AB határozat indokolását: *„Az anyagi igazság érvényesítésére» éppúgy nem biztosít (nem biztosíthat) alanyi jogot az Alkotmány, mint ahogy arra sem, hogy egyetlen bírósági ítélet se legyen törvénytértő”.*

10 Polt Péter szerint *„kétségtelen, hogy a beismerés – amennyiben megegyezik a történeti tényállással – az anyagi igazság érvényesülését elősegítő tényező.”* (Polt, 2020).

- Az egyezséget kizárólag a jelentősebb tárgyi súlyú bűncselekmények esetén alkalmazzák (Bérces & Gyulai, 2019), (Fantoly, 2021).

Szerintem jól körvonalazható, hogy az egyezség olyan organikus fejlődésen ment keresztül az elmúlt években, amely folyamatban az eredeti jogalkotói szándéktól valóban némileg eltávolodva találta meg a jelenlegi alkalmazási körét az eljárást egyszerűsítő és gyorsító jogintézmények között.

Meglátásom szerint az is egyértelmű, hogy a jogalkotó kezdetben az olyan, egyszerűbb megítélésű ügyekre kalibrálta az egyezséget, amelyek korábban első fokon jogerőre emelkedtek. A jogalkotói várakozás szerint így az ügyek tömege elkerülheti a bírósági szakot, ami teret enged bonyolultabb ügyekben a megfontolt, forrás- és időigényes bírósági tárgyalásnak. Leegyszerűsítve, ha az egyszerűbb ügyek tömege elterelhető a bírói szakból, akkor a bonyolult ügyekre nagyobb erőforrás és figyelem jut, így a terhermentesítés rendszerszinten válik érzékelhetővé. Így is lett, de mégsem úgy.

A Be. 731. §-hoz fűzött miniszteri indokolás szerint a külön eljárás célcsoportját elsősorban azok az elsőfokú bíróság előtt folytatott eljárások jelentik, ahol az elhúzódozó bizonyítási eljárást követően már első fokon jogerős ügydöntő határozat születik. Elek Balázs ennek a gyakorlati háttéréről a következőket jegyezte meg: „*[j]elenleg a járásbíróságok elé kerülő büntetőügyek több mint 60%-a első fokon jogerőre emelkedik. Érdemes belegondolni, hogy milyen tartalékok érhetőek tetten itt az eljárásban. Jelenleg azonban a bíróság kénytelen perrendszerűen tárgyalás keretében lefolytatni az eljárást, munkaidőt, pénzt és energiát nem kímélve törekedni a valós tényállás felkutatására. [...] Végül az ügyek több mint 60%-ában az ügyész és a védelem is elfogadja, tudomásul veszi a döntést. Nem gondolom, hogy eretnekség lenne azt gondolni, hogy ugyanezt az ítéletet a feleslegesnek tűnő hosszas bizonyítás nélkül is meghozhatná a bíróság.*” (Elek, 2015).

Logikus jogalkalmazói szempont, hogy ilyen erőtérben meg kell találni az egyezség helyét a hasonló rendeltetésű jogintézmények között¹¹, különösen a bíróság elé állítás és büntetővégzés mellett. Talán nem belemagyarázás, ha úgy gondolom, hogy e törekvés mögött tudatosan vagy kevésbé tudatosan a tárgyalásról lemondás sikertelenségének okai is állnak. Kiss Anna idézi Fantoly Zsanettet,

11 Polt Péter álláspontja szerint a büntetőeljárás gyorsítására és egyszerűsítésére alkalmas jogintézmények, mint például a bíróság elé állítás, a büntetővégzés meghozatalára irányuló eljárás, a terhelt együttműködésén alapuló eljárás, a közvetítői eljárás céljának pontos meghatározásával remélhetőleg elérhető az az alapvető követelmény, hogy ezek az eljárások ne konkuráljanak egymással, hanem az adott ügy körülményeihez igazodva célzottan, a lehető leghatékonyabban legyenek igénybe vehetők (Polt, 2018).

aki szerint „*a tárgyalásról lemondás kudarca egyrészt arra vezethető vissza, miszerint sok volt az egymást átfedő intézmény – mint a bíróság elé állítás, tárgyalás mellőzése, tárgyalásról lemondás stb. –, s ezeknél azonos volt a fő szabály: egyszerű megítélésű ügyekben, terhelti beismerés esetén lehetett eljárni, így a párhuzamos intézmények egymás vetélytársaivá váltak.*” (Kiss, 2019).

Ennek megfelelően az ügyészség elvi jelleggel mutatott rá, hogy az egyezségekre irányuló eljárás során figyelemmel kell lenni arra, hogy az egyezségkötésnek ugyan bármely ügyben, bármely bűncselekmény esetén helye lehet, ám az egyezség nem a bíróság elé állítás vagy a büntetővégzés meghozatalára irányuló eljárás alternatívája, lehetőségét a konkrét ügy körülményei döntenek el, valójában a nem egyszerű megítélésű ügyek esetén lehet a gyorsítás és a hatékonyság növelésének eszköze.¹²

A Legfőbb Ügyészség által a Be. alkalmazásának kérdéseiről kiadott LFNI-GA//142/2019. számú Emlékeztető Be. 407. §-ához írt iránymutatásának 2) pontja szerint elsődleges cél, hogy a megkötött egyezség mind az ügyészség, mind a terhelt számára előnyökkel járjon. Ez a vádhatóság szempontjából elsősorban abban nyilvánulhat meg, hogy a terhelt az ügyészség által megállapított tényállásnak és jogi minősítésnek megfelelően beismeri a bűncselekmény elkövetését. A terhelti beismerést ugyanakkor a vádhatóság részéről csak abban az esetben lehet előnyként értékelni, ha az egyszerűbbé, eredményesebbé teszi az állam büntetőigényének érvényesítését azáltal, hogy a beismerés hiányában felmerülő – akár a büntetőeljárás nyomozati vagy bírósági szakaszának jelentős elhúzóadásában megnyilvánuló – bizonyítási nehézségek elkerülhetők.

Ezek szerint az egyezségnek jellemzően olyan esetekben van helye, amikor az ügy megítélése jellemzően nem egyszerű, bizonyítási nehézségek merülhetnek fel, a büntetési célok tárgyalás tartása nélkül is elérhetőek, a terhelti beismerés a büntetőigény egyszerűbb és eredményesebb érvényesítéséhez vezet.

Emellett nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy az egyezséget a bíróság – többek között – akkor hagyhatja jóvá, amennyiben azt az ügyiratok alátámasztják¹³. Ebben az esetben a Be. 736. § (2) bekezdése szerint a bíróság a vádlott bűnösségét a bűnösség beismerésére, az egyezség jóváhagyására és az ügyiratokra alapítja. Továbbá a Be. 183. § (4) bekezdés szerint a terhelti beismerése esetén – ha a törvény eltérően nem rendelkezik – be kell szerezni az egyéb bizonyítékokat is.

Ennek felel meg az előkészítő eljárással, a nyomozás felügyeletével és irányításával, valamint a befejező intézkedésekkel kapcsolatos ügyészi feladatokról

12 Legfőbb Ügyészség KSB. 3561/2018/1-I. 11. pont.

13 Be. 733. § e) pont.

szóló 9/2018. (VI. 29.) LÜ utasítás (a továbbiakban: LÜ utasítás) 50. § (2) bekezdés második fordulója, mely szerint az ügyészség nem köthet egyezséget, ha a beismerés hiányában rendelkezésre álló bizonyítékok nem lennének elégségesek a vádemeléshez. Vagyis az egyezséghez is szükséges egyfajta vádemelési bizonyosságot elérő bizonyítottság, ami az előző iránymutatásban megjelölt „bizonyítási nehézségek” fordulattal nehezen összeegyeztethető szempont.¹⁴

Fontos hangsúlyozni, hogy a jogalkotói szándék az alkalmazás rugalmassága és ösztönzése irányába mutat, különösen ez lehet a meglátása annak, aki a Be. 2018. július 1-jei hatálybalépését követő módosításait, illetőleg annak miniszteri indokolását is nyomon követte.¹⁵ Ugyanígy meg kell jegyezni, hogy az ügyészség elvi iránymutatásai sem zárják ki az egyedi elbírálást, azok sem kategorikusan fogalmazzak, sőt valójában az egyezség lehetőségét a konkrét ügy körülményei döntenek el.

Megfigyelhető, hogy a Be. hatálybalépését követő időszak kezdetén nemcsak a bonyolultnak tűnő ügyekben került sor az új jogintézmény alkalmazására¹⁶, ami még inkább a jogalkalmazói útkeresésnek tudható be. Ezt követően már a szigorúbb kereteket meghatározó ügyészségi iránymutatásoknak és gyakorlatnak köszönhetően egy szigorúbb gyakorlat bontakozott ki, ami azt jelenti, hogy egyezségre jellemzően a nagyobb, bonyolultabb ügyekben kerül sor.

Ha úgy nézzük, a gyakorlat valóban eltávolodott az eredeti jogalkotói szándéktól, de megítélésem szerint azt senki, talán még egy jó sem láthatta előre, hogy az előkészítő ülésen történő beismerés és mértékes indítvány az alkalmazás gyakorisága tekintetében ilyen tempóban előzi be az egyezséget.

Beismerés előkészítő ülésen (mértékes indítvány) vs. egyezség

Fantoly Zsanett szerint „[a] bizonyítékok teljes körű felderítésére és összegyűjtésére való törekvés a nyomozó hatóság által a gyakorlatban azt eredményezi, hogy a nyomozási egyezség jogintézménye ritkán nyer alkalmazást. Inkább az

14 Fantoly Zsanett szerint „[a] nyomozó hatóságnak és az ügyészségnek azonban mindenképpen fel kell derítenie és össze kell gyűjtenie az ügyben rendelkezésre álló összes bizonyítási eszközt a valósághű tényállás megállapítás érdekében, így valójában nem feltétlenül lesz érdekelt az ügyészség az egyezség felajánlásában. [...] A büntetőeljárás nyomozási szakában ténylegesen akkor válik érdekeltté az ügyészség az egyezség megkötésében, ha az ügyben »bizonyítékínség« alakult ki, vagyis komoly bizonyítási nehézségek léptek fel, amelyek a nyomozás eredményességét veszélyeztetik.” (Fantoly, 2021).

15 A büntetőeljárásról szóló törvény és más kapcsolódó törvények módosításáról szóló 2020. évi XLII. törvény, melynek legtöbb módosítása 2021. január 1-jén lépett hatályba, érintette az egyezség több rendelkezését is. A módosításhoz fűzött miniszteri indokolás például kifejezetten leszögezi, hogy a Be. szabályai alapján az egyezség számos fakultatív eleme szabadon kialakítható.

16 Például dolog elleni erőszakkal elkövetett lopás büntette esetén (URL3), löfegyverrel visszaélés büntette esetén (URL4), garázdaság vétsége miatt (URL5) stb.

a joggyakorlat alakult ki, hogy az ügyészség a bizonyítékok teljességének birtokában az előkészítő ülésen tesz egyezségi ajánlatot a büntetés kiszabását érintően a »feltétes/mértékes indítványban«” (Fantoly, 2021).

Az előzőekben kifejtetteket valójában akkor érthetjük meg, ha nem hagyjuk figyelmen kívül, hogy az egyezés és az előkészítő ülésen beismerés rokon jogintézmények. Nem állunk annyira messze az igazságtól, ha azt mondjuk, hogy ez is egyfajta egyezés, és a miniszteri indokolás általános részében is az egyezés egyik „válfajaként” jelenik meg, mindkét jogintézmény a terhelti beismerésen alapul, de mégsem azonosak, és a törvény csak az egyik esetben használja az egyezés terminus technicust (Gulyásné & Pápai-Tarr, 2019).

Van olyan álláspont, mely szerint a szakirodalom nem egységes abban a kérdésben, hogy mit is nevezhetünk a büntetőeljárásban egyezésnek. Több szerző a Be. általános indoklására alapozva egyezségként említi mindkét jogintézményt, a gyakorlati szakemberek – főleg az ügyészség – részéről elzárkóznak az elől, hogy az előkészítő ülésen befejezett büntetőügyben egyezségről beszéljenek (Gulyásné & Pápai-Tarr, 2019).

Belovics Ervin határozottabban fogalmaz, álláspontja szerint az előkészítő üléshez kapcsolt terhelti beismerés semmilyen formában nem mosható össze a bűnösség beismeréséről szóló egyezséggel (Belovics, 2019).

Talán nem is a megnevezésen van a hangsúly. A lényeg inkább az, hogy a jogalkotói magyarázat szerint „kétféle megegyezés” létezik, egy formális, és ha tetszik, egy informális. Mindkettővel szemben ugyanolyan elvárást támasztott a jogalkotó, hiszen a beismerés ilyen esetekben lehetőséget teremt a terhelttel való együttműködésre, melyben valamennyi fél és a társadalom egésze érdekelt, hiszen az a hatóságok oldalán idő- és költségmegtakarítást, a terhelt oldalán enyhébb szankcionálást, a sértett oldalán biztos jóvátételt eredményez, egyben azt az üzenetet közvetíti, hogy a bűncselekmény elkövetőjét valóban felelősségre vonják.

Vagyis kezdetben – álláspontom szerint – mindkét jogintézménnyel szemben lényegében azonos várakozások jelentkeztek: tömegesen gyorsítsák az eljárást. Ez az előbbi esetben nem valósult meg, az utóbbi esetben látványosan¹⁷.

Ilyen relációban viszont könnyen számonkérhető a tömeges alkalmazás hiánya. Meggyőződésem, hogy ez a beidegződés is rontja az egyezés esélyeit, amikor arról van szó, hogy továbbra is van-e létjogosultsága.

Bérces Viktor és Gyulay Dániel szerint a gyanúsított csak akkor fog beismerő vallomást tenni és később a tárgyalásról lemondani, ha ezért az alapjogról történő lemondásért cserébe megfelelő kompenzációban részesül, ezt azonban

17 A beismerő nyilatkozat elfogadása előkészítő ülésen (vádlott): 2020-ben 8766, 2019-ben 9568 (URL6).

külön egyeztető eljárás nélkül is biztosítja a mértékes indítvány (Bérces & Gyulai, 2019).

E megállapítás kapcsán hangsúlyozni kell, hogy az egyezség nem csak a közvádoló, az állam büntetőigényének kizárólagos érvényesítője, valamint a terhelt (védelem) relációjában jeleníti meg az új jogintézmény társadalmi előnyeit. Még mindig sokszor háttérbe szorul a sértetti érdek, amelyet a Be. preambuluma is kiemelt törekvésként kezel, így az egyezség szabályozásában is megjelenő sokrétű reparációs lehetőségek is indokolhatják az egyezség alkalmazását.

Ilyen irányú szemléletváltásra pozitív fejleménynek tartom a következő konklúziót: *„a gyakorlatban az ügyészek azt az álláspontot képviselik, hogy ne csak a terheltnek érje meg az egyezség megkötése, hanem cserében nyújtson például segítséget a nyomozáshoz vagy vállalja a sértett kárának megtérítését. Ugyanis az ügyészség egyik – a IV. Be.-ből fakadó – prioritása, hogy a sértett kára lehetőleg minden esetben térüljön meg. Ezzel az államot is megkíméli a polgári jogi igény behajtásától, másrészt a sértett számára is kedvező lehet az egyezség megkötése.”* A szerzők álláspontja szerint abban az esetben viszont kiváló lehetőség az alkalmazása, amikor valamilyen gazdasági vagy vagyon elleni bűncselekmény esetén az egyezség tárgyává tudják tenni a felek a sértett kárának megtérítését, legyen a sértett akár természetes személy, akár jogi személy, beleértve az államot is (Szaktor, Turi & Budaházi, 2022).

Statisztikai alapú kritikák

Az utolsó és talán lehangzatosabb kritika a számomra, hogy az egyezséget csekély számban alkalmazzák.

Tóth Mihály szerint az egyszerűsítést érintő korábbi lelkesedés és alkalmazási kedv csökken, az a várakozás, ami az egyezségkötések számának érzékelhetőbb növekedését prognosztizálta, az új törvény első éveiben nem teljesül (Tóth, 2022).

Más álláspont szerint *„[a] alkalmazás gyakoriságának növelését várták, illetve várják ugyanis az új jogintézménytől, amelynek szabályozása eltér az elődtől. A szerzők feltevései beigazolódtak, a tanulmányban statisztikai adatokkal támasztják alá a ritka igénybevételt: 2020-ban a vádemelések mindössze 0,0012%-ban került sor egyezség alapján vádirat benyújtására.”* A felmerülő problémákat komolyan kell venni, már csak azért is, mert az egyezségalkalmazás igencsak ritka, annak ellenére is, hogy anno újragondolták a lemondás a tárgyalásról jogintézményét (Szaktor, Turi & Budaházi, 2022).

Minden hasonló bírálat – érthetően – a tárgyalásról lemondás statisztikai adatait veszi alapul, így érdemes ezekre az adatokra rápillantani.

1. számú táblázat: A tárgyalásról lemondás statisztikai mutatói

Tárgyalásról lemondás		
Év	Vádemelések száma	Tárgyalásról lemondás
2016	62090	35
2017	58525	43
2018. I. félév	30177	35

Forrás: (URL6)

2. számú táblázat: Az egyezség statisztikai adatai

Egyezség a bűnösség beismeréséről		
Év	Vádemelések száma	Egyezség
2018. II. félév	19693	34
2019	47121	91
2020	47381	58
2021	46828	77

Forrás: (URL6)

Jól látható, hogy a két jogintézmény adatsora nagyságrendekkel nem tér el egymástól, bár hozzáteszem, ez a vádemelések számáról nem minden esetben mondható el.

2020-ban érzékelhető csökkenés történt az egyezség alapján folytatott eljárások adataiban¹⁸, majd 2021-re ismét kisebb növekedés figyelhető meg. Az ügyészség a 2022. november 2-án közzé tett kommunikációs közleménye szerint 2021-ben tovább növekedett az olyan vádak száma, amelyben egyezség alapján került sor a vádemelésre: 77 ügyben született egyezség alapján vád, ami az előző évi 58-hoz képest 32,8%-os emelkedést jelent. Valódi áttörésről azonban nem beszélhetünk, és szignifikáns növekedés a jövőben sem várható.

Mindezek alapján könnyen levonhatnánk azt a következtetést, hogy az egyezség a várakozásoknak nem felelt meg, alkalmazása szinte elhanyagolható számban történt.

18 A legfőbb ügyész 2020. évi beszámolója szerint „[a] megkötött egyezségek mennyisége – és különösen a lényegében stagnáló állapot – nem kifogásolható, figyelemmel arra, hogy az egyezség megkötésének és az általánoshoz képest enyhébb büntetési tételkeret alkalmazásának csak akkor lehet létjogosultsága, ha az állami büntetőigény érvényesítését az egyezség megkötése elősegíti.” Ebben az évben nem lehet figyelmen kívül hagyni a Covid-járvány hatását sem, hiszen az a személyes kapcsolatok minimalizálását is magával vonta a büntetőeljárásokban, ennek megfelelően az ügyészség a járványhelyzet sajátosságait is figyelembe véve választotta meg az eljárási formákat (URL7).

Álláspontom szerint ez a szentencia túl egyszerű lenne, és az előzőekben kifejtettekre figyelemmel nem is túl korrekt. Meggyőződésem, hogy az egyezség eredményének megítélése nemcsak mennyiségi, hanem ugyanannyira minőségi kérdés is. Minőségi jellemzőkön az egyezséggel érintett ügyek bonyolultságát, összetettségét értem, ráadásul ezek az ügyek a legtöbb esetben kiemelt közfigyelmet generálnak. Álláspontom szerint az egyezség ma valójában egy olyan konszenzuális lehetőség, amelyet jelenleg nem lehet tömegesen alkalmazni, így csupán a statisztikai adatok alacsony száma nem feltétlenül jelenti a jogintézmény kudarcát.

A Legfőbb Ügyészség egyezség vizsgálatáról készített NF. 2456/2019/51-I. számú összefoglaló jelentése szerint az egyezségkötésre alkalmas ügyek köre szűkegképpen szűkebb, mint az eljárást gyorsító más intézkedéssel érintett ügyek köre, amelyek közé sorolhatók az általános szabályok alapján, de mértékes indítvány megtétele mellett lefolytatott ügyek is. Az egyezség, mint eljárást gyorsító jogintézmény jelentősége ezért alapvetően nem az ilyen módon elintézett ügyek számának kiugró mértékű növekedésével, hanem például az egyezséggel érintett, eredetileg hosszadalmasnak és/vagy kétes kimenetelűnek ígérkező, bonyolult ténybeli és jogi megítélésű ügyekben folytatott büntetőeljárások gyors és eredményes befejezésével, ezáltal a munkateher csökkentésével, a büntetőeljárások idejének rövidülésével és a költségek mérséklődésével mérhető.

Megerősítést jelentett számomra ebben az, hogy az interneten a kiemelt közfigyelemmel kísért ügyekre vonatkozó sajtóközleményeket böngészve egyre inkább gyűltek a találatok. A nyilvános források szerint egyezségkötés történt a Czeglédy-perben ([URL8](#)), a Simonka ügyben ([URL9](#)), a Katzenbach-gyilkosság ügyben ([URL10](#)), Bige László ügyében ([URL11](#)), a Kőrös Gusztáv Tibor ellen folytatott büntetőügyben ([URL12](#)), a Horváth Csaba országgyűlési képviselőt érintő büntetőeljárásban ([URL13](#)), az ex ügyész „befolyásos ügyvéd” ügyében ([URL14](#)), a több mint négy milliárd forint vagyoni hátrány okozó, számlagyárat működtető bünszervezet elleni büntetőügyben ([URL15](#)), a lébényi autópálya rendőrök ügyében ([URL16](#)), a kézilabda meccsek ügyében ([URL17](#)), a jövedéki orgazda ügyében ([URL18](#)), a húsfeldolgozó cég vezetőjének ügyében ([URL19](#)), a 74 személy ellen bünszervezetben elkövetett költségvetési csalás miatt folyamatban volt büntetőügyben ([URL20](#)), a több százmilliósi vagyoni hátrány okozása miatt folytatott büntetőeljárásban ([URL21](#)), a közel 400 milliósi költségvetési csalás miatt indult büntetőügyben ([URL22](#)), több mint kétszáz millió forint értékű autó lopása miatt a szerb bünszervezetet érintően indult ügyben ([URL23](#)), a Eurojust közreműködésével végzett eredményes nyomozás ügyében ([URL24](#)), valamint a bünszervezetben elkövetett embercsempészség ügyében ([URL25](#)).

Statisztikai módszertannal is megkíséreltem a felvetésemet alátámasztani. A Legfőbb Ügyészség statisztikai rendszeréből (URL6) nyert adatok alapján két fontos következtetést lehet levonni:

– A Be. hatálybalépése óta azon ügyek közül, amelyekben valamilyen tevékenység (kivezetés) történt az adott évben a kiemelt ügyek aránya 0,1%. Ezzel szemben a kiemelt ügyek aránya azon ügyekben, ahol vagy egyezség kezdeményezés, vagy egyezséggel érintett vádemelés történt, lényegesen magasabb. Így megállapítható, hogy a kiemelt ügyek aránya magasabb az egyezséggel érintett ügyekben, mint valamennyi ügy tekintetében.¹⁹

– Nagyon érdekes, hogy – a vizsgált időszakban – a nyomozás elrendelésétől az iratok elsőfokú ügyészségre érkezéséig eltelt idő (nyomozás időtartama) átlagosan közel kétszer hosszabb az egyezséggel érintett ügyekben. A nyomozás időtartamának hosszúsága pedig vélelmezhetően összefügg az ügy bonyolultságával, nagyságával, összetettségével.²⁰

Konklúzió

Álláspontom szerint kivüláglík, hogy az egyezségkötéssel érintett büntetőeljárások számához képest nagy arányban vannak a közvéleményt is élénken foglalkoztató büntetőügyek, azaz egyezségre jellemzően nagy ügyekben kerül sor. Lényeges az is, hogy az egyezség ilyen esetekben sokszor több terheltet érint, így azok száma az egyezség alapján folytatott eljárások mutatóihoz képest is nagyobb. Ez pedig nyilvánvalóan az egyezség jelentőségét növeli. Hangsúlyozni kell azt is, hogy ezek valóban olyan nagy ügyek, melyek anyagi és emberi erőforrása, valamint társadalmi fókusza az átlagot jelentősen meghaladja. Eből következően, ha csak egyetlen ilyen ügyben az elvárásoknak megfelelően működik az új jogintézmény, akkor már bőven megérte.

Tóth Mihály szerint „*[n]em könnyen megválaszolható kérdés: mi várható el reálisan a harmadik évezred modern jogállami büntető kódexeitől. Képesek-e a hihetetlenül felgyorsult világban ma is korszerű, időtálló értékeket hordozni, közvetíteni és megőrizni?*” (Tóth, 2020).

19 A megállapítást megalapozó módszertan az egyezséget és a kiemelt ügyeket azonosító ügyészségi kivezetési kódok egybevetésén és statisztikai elemzésén alapszik.

20 A megállapítást megalapozó módszertan a Vádképviselési Informatikai Rendszer (VIR) adatbázisa alapján, az egyezségre vonatkozó adatok és a megvádolt és jogerős bírósági határozattal elbírált személyekkel szemben lefolytatott büntetőeljárások fő szakaszai átlagos időtartamának összevetésén és elemzésén alapszik.

Meglátásom szerint a felgyorsult világ szükségszerűen egyre gyorsabb eljárásokra tart igényt, amivel a jogalkotó igyekszik ugyan lépést tartani, azonban a jövőbeli folyamatok pontos ismeretét számonkérni előre senkitől nem lehet. Talán egyelőre elég is, ha a szakma jelzései alapján a megfelelő jogalkotói korrekciókra sor kerül, ahogyan ez eddig is megfelelően megtörtént.

Felhasznált irodalom

- Belovics E. (2019). A Büntető eljárásról szóló törvény új jogintézményei (II. rész). *Ügyvédek Lapja*, 58(4), 1–5.
- Békés Á. (2017). A beismerő vallomásról és az egyezség lehetőségéről pro és kontra. *Ügyvédek Lapja*, 56(6), 36–39.
- Bérces V. & Gyulai D. (2019). Egy új remény, avagy az egyezség megjelenése a hazai büntető eljárásban. *Ügyészségi Szemle*, 4(4), 20–34.
- Elek B. (2015). Költség és időtartalmak a büntetőeljárásban. *Büntetőjogi Szemle*, 4(1-2), 10–17.
- Erdei Á. (1996). Haladás és ellenállás, avagy a büntető eljárási jog kodifikációjának konfliktusai. In Tóth K. (Szerk.), *Acta Universitatis Szegediensis de Attila József Nominata, Acta Juridica et Politica (Emlékkönyv, Dr. Tokaji Géza c. egyetemi tanár születésének 70. évfordulójára)* (pp. 78–94). Szegedi Tudományegyetem.
- Bárándy G. & Dávid F. (2019). Mint a mesebeli okos lány: gondolatok a bűnösség beismeréséről szóló egyezségről. *Büntetőjogi szemle*, 8(2), 2–10.
- Fantoly Zs. (2021). A bizonyítási szabályok egyszerűsödése az új büntetőeljárás törvényben. *Jogtudományi Közöny*, 76(7-8), 357–358.
- Herke Cs. (2008). *Megállapodások a büntetőperben*. Pécsi Tudományegyetem.
- Kiss A. (2019). Vádalku magyar módra? In Vókó Gy. (Szerk.), *Kriminológiai tanulmányok 56.* (pp. 88–106). Országos Kriminológiai Intézet.
- Kovács T. (2015). Kell-e nekünk a vádalku? In Vókó Gy. (Szerk.), *Tanulmányok Pólt Péter 60. születésnapja tiszteletére* (pp. 138–154). Országos Kriminológiai Intézet.
- Kónya I. (2017). Kúriai szemmel az új büntetőeljárás törvényről. *Ügyvédek Lapja*, 56(6), 20–34.
- Márki Z. (2014). A büntetőeljárás megújulásának lehetőségei. *Ügyvédek Lapja*, 53(4), 1–12.
- Pápai-Tarr Á. (2020). A büntetőjogi megegyezés tárgya: a büntetés kiszabás. *Jogtudományi Közöny*, 75(1), 35–42.
- Gulyásné Birinyi I. & Pápai-Tarr Á. (2019). Néhány gondolat a büntetőjogi egyezségről. *Ügyvédek Lapja*, 26(3), 23–35.
- Pólt P. (2020). Az egyezség. In Madai S., Pallagi A. & Pólt Péter (Szerk.), „*Sic itur ad astra*” *Ünnepi kötet a 70 éves Blaskó Béla tiszteletére* (pp. 431–439). Ludovika Egyetemi Kiadó.
- Pólt P. (2018). A büntetőeljárás törvény újításának várható hatásai. *Belügyi Szemle*, 66(9), 29–38. <https://doi.org/10.38146/BSZ.2018.9.2>

- Szaktor R. Gy., Turi A. & Budaházi Á. (2022). Gondolatok a büntetőügyekben alkalmazható egyezségről. *Belügyi Szemle*, 70(6), 1157–1175. <https://doi.org/10.38146/BSZ.2022.6.2>
- Szigeti I. (2018). Az egyezségről eljárásjogi normarendszer. *Magyar Jog*, 65(12), 690–697.
- Tóth M. (2022.). Az egyezés és a „mértékes ügyési indítvány” kezdeti tapasztalatai. *Magyar Jog*, 69(3), 129–137.
- Tóth M. (2020). A precedensek csapdái. In Madai S., Pallagi A. & Polt P. (Szerk.), „*Sic itur ad astra*” Ünnepi kötet a 70 éves Blaskó Béla tiszteletére (pp. 515–523). Ludovika Egyetemi Kiadó.

A cikkben található online hivatkozások

- URL1: *Az új büntetőeljárás törvény szabályozási elvei.* <https://tinyurl.hu/y11J/>
- URL2: *R (87) 18 sz. Ajánlás a büntetőeljárás egyszerűsítéséről.* <https://tinyurl.hu/WBKy/>
- URL3: *Ügyészségi közlemény: Jogerős az egyezés jóváhagyásával hozott ítélet.* <https://tinyurl.hu/thA4/>
- URL4: *Egyezés a bűnösség beismeréséről- vádemelés löfegyverrel visszaélés büntette miatt.* <https://tinyurl.hu/z11x/>
- URL5: *Jász-Nagykun-Szolnok megyében megszületett az első egyezségkötés az ügyész és a gyanúsított között.* <https://tinyurl.hu/hbeQ/>
- URL6: *A Legfőbb Ügyészség statisztikai tevékenységének bemutatása.* <https://tinyurl.hu/m9mC>
- URL7: *A legfőbb ügyész országgyűlési beszámolója az ügyészség 2020. évi tevékenységéről.* <https://tinyurl.hu/9e1G>
- URL8: *A vád szerint több mint hatmilliárd forint adót csaltak – vádemelés dr. Czeglédy Csabával és társaival szemben.* <https://tinyurl.hu/sxMZ>
- URL9: *Vádemelés az országgyűlési képviselő és társai elleni büntetőeljárásban.* <https://tinyurl.hu/hefA>
- URL10: *Vádat emelt a Fővárosi Főügyészség az egykori focista sérelmére 2009-ben elkövetett emberölési ügyben.* <https://tinyurl.hu/K9zC>
- URL11: *Vádemelés a 2 milliárd forint vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés, valamint vesztegetés miatt.* <https://tinyurl.hu/wD81>
- URL12: *Ügyészségi közlemény: Újabb vádemelés Kőrös Gusztáv Tibor ellen.* <https://tinyurl.hu/P8wG>
- URL13: *Korrupciós bűncselekmények miatt gyanúsított a zuglói polgármester és egy volt helyi politikus.* <https://tinyurl.hu/4Sxx>
- URL14: *Korrupcióval vádolnak egy befolyásos ügyvédet, aki még ügyészként vehetett át milliós kenőpénzeket.”* <https://tinyurl.hu/9LPK>
- URL15: *Számlagyár üzemeltetésével több, mint négy milliárd vagyoni hátrányt okozott a bűnszervezet vezetője.* <https://tinyurl.hu/WSTt>
- URL16: *Jogerős ítélet a lébényi autópálya rendőrök ügyében.* <https://tinyurl.hu/gM9C>

- URL17: *Pénzért befolyásolták a mérkőzéseket – egyezségek alapján ítélet kézilabda meccseket érintő vesztegetések miatt.* <https://tinyurl.hu/UkyI>
- URL18: *Két év börtönt kapott a jövedéki orgazda a jóváhagyott egyezségben.* <https://tinyurl.hu/1Wcc>
- URL19: *Egyezségkötés a költségvetési csalás büntette miatt indult ügyben.* <https://tinyurl.hu/JCEE>
- URL20: *74 személy ellen vádemelés bünszervezetben elkövetett költségvetési csalás miatt.* <https://tinyurl.hu/8Vbv>
- URL21: *Több százmilliós vagyoni hátrányt okoztak.* <https://tinyurl.hu/pQup>
- URL22: *Közel 400 milliós költségvetési csalás miatt előkészítő ülésen üggyöntő határozat született.* <https://tinyurl.hu/4u7y>
- URL23: *Több mint kétszáz millió forint értékű autót lopott a szerb bünszervezet.* <https://tinyurl.hu/6LHy>
- URL24: *Az Eurojust közreműködésével eredményes nyomozás.* <https://tinyurl.hu/6UXZ>
- URL25: *Egyezség az embercsempészekkel.* <https://tinyurl.hu/7VwS>

Alkalmazott jogszabályok

2020. évi XLIII. törvény a büntetőeljárásról szóló törvény és más kapcsolódó törvények módosításáról
2017. évi XC. törvény a büntetőeljárásról
2012. évi CCXXIII. törvény a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény hatálybalépéséhez kapcsolódó átmeneti rendelkezésekről és egyes törvények módosításáról
2011. évi CL. törvény az egyes büntető vonatkozású törvények módosításáról
2011. évi LXXXIX. törvény az egyes eljárási és az igazságszolgáltatást érintő egyéb törvények módosításáról
1999. évi CX. törvény az Országos Ítéletábrá székelyének és illetékességi területének megállapításáról, valamint az igazságszolgáltatás működését érintő egyes törvények módosításáról
1998. évi XIX. törvény a büntetőeljárásról
1995. évi LXI. törvény a büntetőeljárásról szóló 1973. évi I. törvény módosításáról
1973. évi I. törvény a büntetőeljárásról
- 2002/1994. (I. 17.) Korm. határozat a büntetőeljárási törvény koncepciójáról
- 9/2018. (VI. 29.) LÜ utasítás a nyomozás felügyeletével és irányításával, valamint a befejező intézkedésekkel kapcsolatos ügyési feladatokról

A cikk APA szabály szerinti hivatkozása

- Vida J. (2023). Egyezség a bűnösség beismeréséről – érvek, ellenérvek. *Belügyi Szemle*, 71(4), 567–584. <https://doi.org/10.38146/BSZ.2023.4.1>